

τοὺς μὲν Ῥωμαίους ἐκ τῆς στρατιᾶς τοῦ Πομπηίου ὅσοι ἠθέλησαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰς ἐστίαις των, ἐπιμελεία του ἐπέτρεψε τὴν ἐπιστροφήν, ὅσους δὲ ἐδήλωσαν προσχώρησιν εἰς αὐτόν, τοὺς ἐδέχθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ στρατιᾷ τοῦ Πομπηίου ὑπῆρχον καὶ Ἕλληνες, μεθ' ὧν Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, τοὺς μὲν Θεσσαλοὺς ἐλευθέρους ἄφησεν, ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸ Θεσσαλικὸν ἔθνος εἰς τὴν χώραν, τοῦ ὁποίου κατήγαγε τόσον περιφανῆ νίκην, τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐκλιπαροῦντας (κατὰ Ἀππιανόν) συγγνώμην, ἐπικαλουμένους τὸ κλέος καὶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων των, ἄφησεν ἐλευθέρους εἰπών: «Ποσάκις ὑμᾶς ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀπολλυμένους, ἡ δόξα τῶν προγόνων περισῶσει;». Ἀφ' οὗ δὲ οὕτω τὰ πάντα ἐτακτοποίησεν, αὐθημερὸν εἰς Λάρισαν ἀφίκετο. «Hac adhibita diligentia ex castris sibi legionis..., eodemquo die Larisam pervenit» (LXXXVIII 83 τελευταῖον ἐδάφιον), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ἀππιανόν, ὅστις ἀντιθέτως πρὸς τὸν Καῖσαρα γράφει: «...Ὁ Καῖσαρ μετὰ τὴν νίκην, ἀφ' οὗ διέτριψε δύο ἡμέρας εἰς Φάρσαλα, ἀναλαβὼν τὸν στρατόν του ἐκ τῆς μάχης, τὴν τρίτην ἡμέραν ἐξήλαυνεν εἰς Λάρισαν.»

Πάντων τῶν ἀνωτέρω δοθέντων «Ἡ μάχη τῆς Θεσσαλίας», ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ ἴδιος ὁ Καῖσαρ, δὲν ἔλαβε χώραν παρὰ τὰ Φάρσαλα ὅπου τὴν τοποθετεῖ ὁ Ἀππιανός, ἀλλὰ παρὰ τὴν Μητρόπολιν Καρδίτσης ὅπου τὴν τοποθετεῖ ὁ ἐργάτης καὶ θριαμβευτῆς αὐτῆς Ἰούλιος Καῖσαρ διὰ τῶν περιφήμων Ἀπομνημονευμάτων του «Commentarii de bello civili».

ΚΙΑΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

ΦΑΝΙ ΜΙΡΑΝΑ

Ἀντάμα μὲ τὴν ἀνοιξὴ τῆς φύσης ἀνοιξὴ ἄλλη
βαθύτατά μου ἀνθοβολεῖ περίλαμπρη, γερή.
Ἐκστατικὸς στή μουσικὴ στιγμὴ τὴν ἱερὴ
μαζεῦω τὰ λουλούδια τῆς στῆς νιότης τὸ ἀνθογυάλι.

Μὲς στὴν καρδιά μου ἐφώλιασε καινούργια ἀγάπη πάλι
καὶ ἡ ψυχὴ γονατισμένη ἀνιστορεῖ
τὰ ὅσα τῆς ἀφήσανε καὶ χρόνια καὶ καιροὶ
ἀπ' τὶς ἀγάπες στῆς ζωῆς στοῦ μαῦρο περιγιάλι.

Ριζοβολεῖ στὰ στήθη μου καὶ περισσὰ ἀναπάλλει
νέος ἔρωτας ποὺ ἐφύτευε κάποια στιγμὴ ἱσκιερή.
Μά,—ἀλλοίμονό μου—, ἀν κατιτίς τὸ ἐμβατήριό ψάλλει,

τὸ ἔρωτικό μου, ἡ πονετὴ ψυχὴ μου πιά ψυχρὴ
μοῦ λέγει κρυφά, πὼς μοναχὴ μου ἀγάπη, μόνο ὁπάλι
θάναι πάντα στὴ ζήση μου ἡ θλίψη μου ἡ ἀδρῆ.

ΑΠΑΤΗΛΕΣ ΣΚΙΕΣ

(Ἑκλογὴ)

ΓΙΑΝΝΗ ΤΡΙΚΚΗ

1

Ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς φαντασίας μου, κυττάζω μὲ σεβασμὸ
καὶ δέος τὸν ὄφαλό τῆς γῆς.

Ὡ, ἀπὸ κεῖ πῶς, σὰν ἀπὸ κρατῆρα, ξεπήδησε ἡ ἀνθρωπο-
πλημύρα!

Καὶ πῶς, σὰν ἀπὸ πίδακα, ἀνάβλυσε τὸ αἷμα καὶ
τὸ πνεῦμα τόσων γενεῶν!

Τί πολιτισμοί, τί ἱστορία, τί θρύλοι, τί μνημεῖα!
Καὶ πόσα ἐρείπια!

Θαμμένα μέσα στὴ στάχτη τῶν αἰώνων.

2

Ὅταν ἐρευνῶ, ἔρχεται στιγμὴ, ποὺ δὲν πιστεύω τίποτα.
Ὅλα ζοῦν καὶ ὕστερα φεύγουν.

Γίνονται ἀπατηλὲς μορφές, ποὺ χάνονται στὰ βάθη τῶν
αἰώνων.

Καὶ μένουν τ' ἄστατα σύμβολα.

Στὶς θύελλες τῶν χρόνων πέφτουν κι' αὐτά, ἀδύναμα νὰ
νὰ σταθοῦν πάνω σὲ ψεύτικα βάθρα.

3

Ζητῶ νὰ θέσω τὴ ζωὴ μου σὲ τόπο καὶ σὲ χρόνο.
Μὰ ὅποιον χῶρο κι' ἂν ζητήσω, εἶναι ἄστατο σημεῖο.
Μπρὸς στὰ μάτια μου ὅλα περνοῦν καὶ φεύγουν.
Τὰ σύννεφα τρέχουν ὅπως καὶ ὁ ἥλιος.

Κι ἐγὼ στὴ γῇ περπατῶ καὶ γυρίζω κύκλους,
ὅπως ὁ δείκτης τῆς ὥρας.

Φεύγει καὶ ὁ καπνὸς τῆς φωτιᾶς.

Φεύγουν οἱ ἀγάπες καὶ τὰ ὄνειρα.

4

Ματαιοπονῶ ποὺ ἐρευνῶ νὰ βρῶ τὸ πνεῦμα μέσα στὴν ὕλη.
Καὶ θωρῶ τὸ σῶμα, ποῦναι πλάσμα ζωῆς, νὰ ἰδῶ
πῶς φωτίζει ἐντὸς τὸ φῶς τῆς ψυχῆς.

Καὶ πιστεύω πὼς βλέπω μιὰ λάμψη, λευκὴ στὰ ὀστέα,
πορφυρὴ μέσ' στὸ αἷμα καὶ ὠχρὴ, σὰν τέφρα φαῖα,
στὴν οὐσία τοῦ νοῦ.

Θωρῶ καὶ τὸ πτώμα, ποῦναι φάσμα θανάτου.
Καὶ ξεσχίζω τὶς σάρκες μ' αἰχμὴ μαχαίριου, θρυμ-
ματίζω σκελετὸ καὶ κρανίον μὲ σφυρὶ ἀτσαλίου.

Ἀναζητῶ, μὰ δὲν βρίσκω ἐντὸς μήτε χλωμάδα
φωτὸς στοῦ τόσο σκοτάδι τοῦ Ἄδη.

